

ydes Præsten som en ganske fri personlig Gave uden Forbindelse med enkelte Embedshandlinger, blot som en almindelig Paaskønnelse af hans Virksomhed. Naar det kaldes Nytaarsoffer, maa det heller ikke forstaas saaledes, at det kun ydes ved Nytaar, det ydes, naar Folk føler Trang dertil, men det har erfaret sig saaledes, at de fleste af de Menighedsmedlemmer, som vil give slige Gaver, finder det rigtigt at gøre det paa den Tid, da de gør deres Budget og Regnskab op, og det er i Almindelighed ved Nytaar. De fleste Gaver kommer derfor ved Aarets Begyndelse. Der kommer, efter hvad jeg har erfaret, ogsaa saadanne Gaver i Juni og August, eller naar det kan være, men man sammenfatter det alt under Betegnelsen Nytaarsoffer, fordi de fleste af den Slags Gaver faktisk kommer straks efter Nytaar. Saafremt man nu opfatter Lovforslaget saaledes, at der i den Henseende foreligger en Skærpelse i Forhold til den tidligere Lov for Provinserne, saa maa jeg efter de Synspunkter, jeg tidligere har haft den Ære at udvikle ved Behandlingen af den forrige Lov, og som jeg nu har fremsat, være en Modstander af en saadan Skærpelse, og jeg maatte derfor ud fra den Forudsætning, stille Ændringsforslag i dette høje Ting. Men under Udvalgsbehandlingen viste det sig saa heldigt, at man i Realiteten var fuldstændig enig. Man var enig om, at de Gaver, der skulde være forbudte i Provinserne, ogsaa skulde være forbudte i København og paa Frederiksberg, men paa den anden Side om, at de Gaver, der skulde være tilladte i Provinserne, ogsaa skulde være tilladte i København og paa Frederiksberg, og forsaavidt Nytaarsofferet altsaa har den Karakter, jeg nys nævnte, skulde det ikke mere være forbudt i København og paa Frederiksberg, end det er det i Provinserne. Man var enig om den Opfattelse i Udvalget, saaledes som den højtærede Ordfører nys havde Lejlighed til at sige det, og det er ogsaa mit Haab, at den højtærede Kirkeminister vil erklære sig enig i den Opfattelse. Og naar dette er Tilfældet, mener jeg at kunne slaa mig til Ro. Thi har man fra alle Sider den Opfattelse, vil den uden Tvivl ogsaa kunne lægges ind i de Ord, Lovforslaget bruger, idet det nemlig knytter Ordene „herunder Nytaarsoffer“ umiddelbart til „Højtidsoffer“. Ordene vil kunne forstaas saaledes, at Nytaarsofferet forbydes, forsaavidt det har Karakter af eller kan regnes under Højtidsoffer, medens derimod ganske frie Gaver af den Art, jeg før nævnte, ikke bliver forbudt af den

Grund. Om de er forbudte eller ikke, er et Spørgsmaal, der i København og paa Frederiksberg staar ganske paa samme Maade som i Provinserne. Jeg mener, at saadanne Gaver vil være tilladte i Provinserne, og saa maa de ogsaa være tilladte her. Men jeg erkender, at hvis Udviklingen skulde forme sig saa, at slige Gaver blev anset for utilladelige i Provinserne, kan man ikke opretholde Adgangen til at yde dem her, og det forlanger jeg heller ikke. Da Forholdene altsaa har udviklet sig saaledes, at man i Virkeligheden er enig om, at der skal gælde paa dette Punkt de samme Regler i Provinserne og i København-Frederiksberg, og da en saadan Opfattelse ogsaa vil kunne lægges ind i Ordene, har jeg og mine Venner kunnet slaa os til Ro dermed, og vi kan altsaa for vort Vedkommende anbefale Lovforslaget til Vedtagelse ganske paa samme Maade, som den højtærede Ordfører gjorde det.

Kirkeministeren (J. C. Christensen):

Maa jeg først bringe Udvalget min Tak for den Velvillie, Udvalget har vist under Behandlingen af Lovforslaget, og for Lovforslagets Fremme. Jeg har angaaende de stillede Ændringsforslag intet at føje til det, jeg sagde ved første Behandling, da jeg bebudede Ændringsforslagene.

Med Hensyn til Forhandlingerne om Gaveparagraffen skal jeg erklære, at jeg ser saaledes paa den, at Gaver vil blive forbudt i samme Omfang herinde som udenfor København og Frederiksberg, men heller ikke derudover. Hvad der er tilladt udenfor København og Frederiksberg i Retning af Gaver, vil ogsaa blive tilladt herinde. Jeg har allerede ved første Behandling citeret Cirkulæret af 17. November 1919, og samme Fremgangsmaade vil blive anvendt i den Henseende baade udenfor og i København og Frederiksberg. Det vil selvfølgelig ikke blive forbudt eller kan efter min Mening ikke forbydes nogen at give en Præst en Gave, selv om det er til Nytaar eller til en anden Tid, naar det ikke er i Anledning af en udført Embedshandling. Men hvis der skulde opstaa en Praksis i Retning af en sædvanemæssig Ydelse, i Retning af Offerydelse, paa lignende Maade som tidligere, maatte man efter den Lov, som nu vil fremkomme, være derimod. Men jeg vil for mit Vedkommende erklære, at jeg fuldkommen staar paa det Standpunkt, at vi skal have den samme Praksis herinde, som vi har udenfor København og Frederiksberg, og at det maa være Præsterne tilladt at modtage Gaver i det Omfang, som er angivet i